

СЕРЦЮ СЕРЦЯ

Дійові особи:

Він, довільного віку, але не старий.

Вона, йому до пари.

Декорація:

Довільна, різні території існування сучасної пари чи особистості.

ВОНА. Прокидайся! Прокинься, чуєш мене?

ВІН. Ще тільки мить...

ВОНА. Тобі так на цьому зараз залежить?

ВІН. Мгм...

ВОНА. От егоїст! Ну добре, каву заварити?

ВІН. Мгм...

ВОНА. Холодно у тебе. Ти подивись, як тягне з вікна. Чому ти вікна не позаклеюєш? Брр! Все, більше я до тебе не приїду... Ага-ага... що це за кава? А... «Дойч». Подивимося, що ті німці за каву п'ють... Вода... де вода? Ти що, з крана воду п'єш? А... ось! Я візьму твій халат? От сплюх! Нас не дагонят, нас не дагоня-я-я-я-ят! Оппа! А на дворі сніг пішов... Чуєш, як тихо. Чому так тихо завше, коли падає сніг? Сніг... Ура! А кава нічого, запашна. Дойчлянд, Дойчлянд убер алєс! Тобі у велике горня? У велике... Як приємно поспілкуватися із самого рання з мудрою істотою! О! В мене навіть очі не припухли. А все через те, що ти скоро заснув... К-о-х-а-н-и-й... Ти мене кохаєш? Боже, до чого я опустилася! Допитуюся, витягую, наче ливною спелеолога з бездонної пропасті, словечко, бодай півсловечка, чверть... хоч круть, хоч верть... одна й та сама круговерть... Ти мене кохаєш? Ти мене кохаєш! А яка, насправді, різниця? Ну, скаже він тобі, що кохає... і що з того? Тобі що, відразу впаде щастя на голову? Яке лежало, таке й лежить! Ведмежатко. От який! Бурундучок! Перевернися на бочок... Ой, що це у тебе таке? Якась впертість? Почекай, почекай! Матінко моя... що це ти? Так протестуєш, чи дотепніше було б тепер сказати, тестуєш так мене? В мене гаряча кава у горнятку! А в тебе гаряче молочко! Ха-ха-ха! Уявляєш? Ні-ні! Ти не

ворушись! Продовжуй і надалі вдавати спляче ведмежа. А я... Ой як! Та ми справді зранку такі вперті і коренасті... М-м-м! Я вовчик-братик і я тебе, ведмежа, з'їм! Гам! Ні-ні, прошу вас, не впиратися! Мені дуже потрібна ваша присутність саме у моїй повній відсутності. Не ворушись! Я сама...

ВІН. Я знаю, що кохаю її. Знаю, ще до того, як вона увійшла в кадр мого життя. Мені давно було знано, що вона насправді існує там, поза рамками моєї уяви. Наче очікує на вдалий епізод, щоб увійти вчасно і ефектно. Ти почуваш себе наче режисер, що монтує фільм з усіляких уривків плівки, відзнятих різними операторами і різними режисерами скомпонованими у поведінку в кадрі, ти монтуєш свого нового кіна відомими у невідомості сценами. Тьху ти, чорт... Дві речі, що найбільше мене захоплювали все життя – це жінки і кіно. А, може, просто одне в одному: жінки у кіно і кіно в жінках. Ці дві речі наче дихають одне одним. Вдих – це жінка, а видих це – кіно. Саме в такому порядку. Я вдихаю жінку, а видихаю кіно. Моє власне кіно. Кіно-історію, що двигас мою свідомість, наче вже добре знаною дорогою, як там Антонич сказав; «дорогою надії та безумства понад безодню світу». І немає кінця-краю тим фільмам, тому моему кіно. Ось ця, наприклад, кохана дівчинка, моя. Вдає увесь час із себе таку дієву, таку заклопотану жінку. Що я відчуваюся чоловіком зі стажем пенсіонера. Сонечко моє рудопромінне! Яке ж ти променисте! Скільки в тобі життя радіаційної реакції! Кохатися з тобою мені так тремколячносолодко... так хочеться розтягнутися у часі на віки в цьому тремі дихання наших тіл, сердець, гравітацій. Влетіла в поле мого тяжіння, наче комета, засипала геть усюди снігом, зросила довгими пасмами рудого дощу, розтомосила амальгаму мого смутку усмішкою, а серце бісером веселого сміху. Як я тебе люблю! Кавалеристка ти моя! Амазонка дикої зимової ночі.

ВОНА. Чому ти приводиш жінок до себе? Адже вони залишаються тут навечно. Ти лише думаєш, що вони відходять, виходячи за поріг твого будинку, а насправді вони тут оселяються назавжди. Я чую кожну з них, я бачу кожний порух їхнього тіла, я чую, як б'ються їхні серця, як кричить їхнє палке кохання, я бачу краплини їхніх сліз, вони бринять у повітрі, наче планети, мандруючи просторами твоєї хати у пошуках тої єдиної зорі, сонця твого кохання. Ти не можеш без них. Я знаю. Ти, як увесь всесвіт, ненаситний коханням, ти тримаєш всі ці галактики у власному просторі і ніколи не відпустиш. Без них він ніщо. Так само і ти. Твій зміст у їхньому бутті. І я є тою самою сутністю твого буття, я втілюю кожну попередню і кожну наступну. Я не ревную, бо всі вони зараз у

мені, у кожному моєму поруху, подиху, погляді. Ти живеш, тому що живу я. Я не хочу спиняти рух свого оприсутнення. В коханні я дарую тобі усіх нас разом у безконечності вібрацій твого ненаситного променю поглинання моєї любові. Без тебе немає мене, як і без мене немає тебе. Ми зливаємося в диханні наших сердець, температурою і вологістю поту, слини, рідження твоє поселяє в мені продовження всього сушого у цьому порожньому світі, народжує новий зміст твого, а значить, і мого всесвіту. Який ти дурень! Який ти глушман! У цьому своєму триванні буття, у страху власної нездарності, власного небуття. Ти не існуєш без мене! Ми творимо одне одного, бо ти – це все у моєму житті, це саме моє життя, як і я є твоїм змістом, твоїм продовженням.

ВІН. Коли я п'ю каву, приготовлену тобою, я відчуваю її, як справжній трунок. Що ти робиш з кавою? Що ти туди домішуєш? Часом... Хімія жіночого тіла така сильна, така п'янка і така отруйна. Вона неможлива у безперспективності своїй, а тому все, що зготує жінка для чоловіка, стає справжньою отрутою для нього. «Шлях до серця чоловіка лежить через його шлунок» не через ситість шлунку, а через хімію шлункових реакцій. Поцілунок, смак вологості твого лона, смак твого тіла, сліз... Ти потрапляєш у мене швидше, ніж я потрапляю у тебе. Ти мене приворожуєш, ти мене зачаровуєш, ти мене отруюєш собою. По суті, ти проникаєш у мене. Що ти зі мною робиш? Ти поселяєшся у мені, як у своєму власному домі! Це божевілля! Я увесь час когось виганяю, вимітаю, вимиваю з власного Я, щоб знову ти оселилася у мені. Ти у кожному новому знайомстві, у кожному свіжому погляді серед натовпу твоїх же власних проєкцій, ти, що лиш формою бавишся для пробудження іншого змісту у самій собі і вливаєш його у мене цією чорною кавою! Зупинись! Мене не можна змінити, бо я вже не той, що був мить тому!

ВОНА. Розкажи мені, як ти жив тут без мене?

ВІН. Я не жив. Я не жив тут. Я тут не жив...

ВОНА. Не дури!

ВІН. Що?

ВОНА. Ти, скажеш, що просто не жив?

ВІН. Що ти називаєш – жив?

ВОНА. Я? Хм. Ну ти сам розумієш... Жив – значить, щось думав, щось та вчиняв, чорт забирай, з кимось спав, тобто когось трахав!

ВІН. Не починай, як ти любиш завше з нічого зробити проблему!

ВОНА. Поглянь мені у вічі!

ВІН. Ну?

ВОНА. Що ну? Ти знову з нею?

ВІН. Ти якась навіжена сьогодні!

ВОНА. Я не навіжена, я несамовито принижена, якщо вже ти так намагася висловитися щодо того, що саме зі мною відбувається?

ВІН. Ти просто йокнута на голову! Що ти собі вроїла до цієї костистої коробочки? Що я тут тільки те й робив, що вишукував насолоди у впрілих складках не першої свіжості дихання жіночої фізіології?

ВОНА. Мене зараз знудить!

ВІН. То вирви, може, з мозків твоїх повислизьгусь вся ця егоїстична менапаузова стервозність!

ВОНА. Ти мене хочеш загнати у могилу!

ВІН. Так, моя люба! Навіть ще й притоптати тую могилу, щоб і не відгонило з неї всією цією твоею херньою, що ти її так пафосно називаєш – жіночим самолюбством.

ВОНА. І ця людина...

ВІН. Каже, що мене любить!

ВОНА. Ні! І ця людина, претендує на мою любов!

ВІН. Дурниці! Як можна претендувати на чийсь любов? Як взагалі можна претендувати на любов? Любов не є товаром, чи річчю, що є чийсь приватною власністю, або безгосподарською, чи сирітською, ти хоч тямиш, що ти верзеш?

ВОНА. Ти мене не любиш! Ти мене ніколи не любив! Я кінчена дурепа, що зв'язалася з тобою.

ВІН. Послухай! Ця розмова є найбільшою дурницею, що ми з тобою робимо у цьому житті. Чи можна виставляти претензії щодо любові один одному. Давай подивимося на ситуацію з іншої точки зору.

ВОНА. Яка точка? Який зір? Ти морочиш мені голову ось уже третій рік. Ти обіцяв мене любити! Ти...ВІН. Стоп, моя люба! По-перше, я нічого не обіцявав тобі. Так, я говорив, що люблю тебе і, кохаючись з тобою, увесь час доказував мою любов у ніжностях і ласці.

ВОНА. Це не те, що потрібно мені!

ВІН. Он як?

ВОНА. Так! Цього замало! Що мені з того, що ти мене ласкаєш і ніжиш? Ти просто мене трахаєш, як і кожну з нас, дуреп, що потрапляють у твоє ліжко!

ВІН. Значить, тобі цього не потрібно? Добре. Тоді до чого вся ця роз-

мова? Які ще питання у тебе до мене?

ВОНА. Почекай, що ти все звалюєш у купу?

ВІН. Я не звалюю!

ВОНА. Ми говоримо про...

ВІН. Так, про що ми ведемо з тобою нашу розмову?

ВОНА. Про те, що ти мене любиш лиш на словах, а на ділі, ти не береш участі у моєму житті. Я тобі просто як лялька!

ВІН. А що ти хочеш від мене?

ВОНА. Я хочу бути твоєю жінкою! Я хочу народити дитину! Мати чоловіка, що мене забезпечить усім необхідним! Мене і дитину! ВІН. Ти хоч чуєш, що ти говориш?

ВОНА. Так!

ВІН. Ти увесь час твердиш тільки про своє мене, мені, моє, мою. Жодного слова про мене у твоїх словах, на жаль, немає. Я, виходить, для тебе просто є якимось сперматозоїдом – рабом, що має тебе запліднити, забезпечити, і ще й задовольняти! Ти розумієш, що проблема, яку ти так палко вивергаєш на мене, не є у мені? Проблема у твоїй позиції стосовно того, що я у твоєму житті маю місце такого вічно винного і зобов'язаного.

ВОНА. Це ти мене такою зробив! Чому ти не одружився зі мною? Чому ти все відтягував і зараз відтягуєш як можна далі питання одруження? Ти ж, по суті, сам чиниш до мене зневагу і тримаєш мене як рабину! Це ти – той, що робить з мене приватну курву!

ВІН. Курва сидить у кожній із жінок, це правда. Це ваша складова. Це те, на що ви й ловите таких дурнів, як от і я. Правда, тільки до пори і часу. Але чоловік має іншу природу, він самодостатній. Він може бути сам і мати вас, дуреп, стільки, скільки забажає. Навіщо гарувати на одну єдину, коли все одно треба гарувати? Тоді краще мати вас декілька – різнокалібрових і різнокольорових. Гарем – ось справа істинного чоловіка! А не те, що ти хочеш, – раб і слуга й просто, об'єкт для відведення душі, коли назбирається в ній забагато різного мотлоху! Ось твоя проекція щодо подружнього життя! А хрін тобі! Знайди собі іншого дурня! Знаєш, от чесно, як на духу, скажу тобі – ти просто бісишся від однієї думки: «Мене ніхто не захоче за жінку!» Тебе це сліпить і глушить! Все, більш нічого тут не додавиш і не віднімеш!

ВОНА. А що ти можеш розуміти у тому, що для мене значить бути жоною? Для жінки було і є головним у житті – бути жоною коханому чо-

ловікові. Ось головне наше призначення. Бути матір'ю його дітей, господинею в його домі.

ВІН. «Його дітей» – кажеш? «Його домі?» Ось як ти ловиш мене? Ти хоч січеш, що ти зараз тут верзеш? Ти маніпулюєш мною. Діти не можуть бути мої, чи твої – вони завжди є спільними. Діти – це він і вона у новому творі – ДИТИНІ. А ти: його, йому, або мені, моє. Ось, люба моя, проблема всіх наших з тобою непорозумінь. І так буде увесь час. Бо ти така людина, ти розділяєш те, чого не можна ділити.

ВОНА. Ти все перекручуєш! Я не це хотіла сказати! Я говорила про... О господи! Він мене не любить! А я, дурепа, все ще люблю його і страждаю!

ВІН. Як театральню! Просто класичний текст з паршивенької мелодрами! Досить.

ВОНА. Що досить?!

ВІН. Досить з мене твоїх кривлянь!

ВОНА. Ти запропастив моє життя! Цілих три роки котові під хвіст!

ВІН. Це краще, аніж ти мала б це сказати через тридцять років. Проста арифметика, але переконлива.

ВОНА. Скотина! Ти просто гидлива скотиняка! Смердючий тхір!

ВІН. І ти хотіла такого собі в мужі? Бачиш, як повезло тобі, що все це викрилося і вийшло на гору. Тепер ти матимеш спокій. Бо я вже не матиму того впливу на тебе, що мав раніше. Я вже гидкий і чужий та смердючий кнур! Давай пензлюю звідси, шукай запашного, білого і пушистого чергового романтичного дурня, який купиться на твої прілості тілесні і словесні! Прощай!

ВОНА. Моя любов до нього не має жодних аналогів. Самозакоханий егоїст. Тільки й користі, що теплий. Я втікаю від нього, довгими тижнями мовчання, недумання, непригадування, нескучанья, небажання... Я живу своє вільне життя. Він – це просто зображення у дзеркалі. Він – це просто моя слабкість. Я падаю у нього, як льотчик, у якого не відкрився парашут. Це так болісно і так солодко. Любов і смерть є одним і тим самим. Я вмираю у цьому коханні щомиті, і вмирання моє нескінченне, як і відродження. Ми кохаємося у його ліжку, яке не встигає остудитися від попередньої коханки. Я чую її хребці на матраці, я відчуваю її коліна, лікті... Мені не гидко. Мені не солодко від цього. Я просто все це знаю, я все це відчуваю. Боже! Чому це зі мною відбувається? Це ж смішно. Я більше не прийду до нього.

ВІН. Вона більше не прийде до мене. Я знаю. Всі вони так себе поведуть, коли мають зникнути. Не затримую жодну з них. Це було б не гарно і жорстоко. Навіщо тримати її. Вона вільна у своєму галактичному блуканні. Будь-яке утримування тільки підсилює бажання вирватися. Дія породжує контрдію. Це все одно, що втікати від смерті, або намагатися утриматися при житті навечно. Трагічність прив'язок у їх повторюваності. Я тебе ніколи не покину. Я тебе ніколи не забуду. Коли я промовляю жінці, що я її ніколи не покину, то вже знаю напевно, що покину і дуже навіть скоро. Цей матриархат ніколи не зміниться. Цей патріархат ніколи не минеться. Що мені до всіх до вас, а вам до мене.

ВОНА. Я знаю, що завтра тут буде інша жінка, така ж, як і я, наповнена сподіваннями і прагнуча піймати його хоча б на мить. Ми, жінки, найдавніші мисливці. Ми мислимо полюючи. Та все ж, трофеї нам ніколи не належать. Це ілюзія, що мій коханий є тільки мій коханий. Його ж бо може любити і ще котрась з жінок. Хіба це їй заборониш? Хіба можна зупинити кохання. Його можна тільки пережити. Кохання, як життя, його не можна оминати, бо воно трапляється у триванні переходу з одного стану речей в інший стан. Кохання треба проживати якнайглибше і якнайяскравіше, навіть коли треба буде померти, навіть коли треба буде зникнути з лиця землі, з пам'яті, з непам'яті, з доцільної недоцільності. Я йду. Я поступаюся місцем. Я дарую своє кохання вам усім, прагнучим і спраглим. Напувайте своє серце Любов'ю! Наситьте своє тіло соками життя, забрунькуйтеся, набубнявтеся. Звагітнійтеся!

ВІН. Ти сьогодні до пізньої?

ВОНА. Так, до темна. Завтра засідання ради директорів.

ВІН. Я підвезу тебе, ось лиш доп'ю каву.

ВОНА. Ну, що ти, тут недалеко. Я візьму таксівку, мені ще малому треба купити дещо.

ВІН. Твій колишній навідується.

ВОНА. Так... Регулярно... з сином... бачиться...

ВІН. Не сумуй.

ВОНА. А що ще ти можеш сказати?

ВІН. Не сумуй!

ВОНА. Не дзвони, я сама, добре?

ВІН. Щастя тобі.

ВОНА. Бувай.

ВІН. Проходять дні, минають ночі і в кожному вигуку мого сумління я

бачу лиш виверти мого розуму. Ти моделюєш цей світ і проживаєш те, що в ньому моделюєш. Навчись робити кращим і добрішим власний світ – говориш сам собі і думаєш, що цим закінчуєш тривожні блукання свого мислячого Я, щоб за якусь мить забути і розпочати все спочатку. Два непримиренні полюси – ВОНА і ВІН, де екватором є той вимірний рай – тривання гармонії спільного буття. Подумав..., і згадав планету Юпітер, де полюси рухають маси газів у протилежних напрямках і де на екваторі червоним оком ярить незбагнений шал кохання цих протилежних егоїзмів, що одвічно прямують назустріч у намаганні підкорити одне одному, одному одного, Її чи Його. Що доброго у підкоренні? Ти сам стаєш рабом не лише свого власного страху. Ти страшишся втрати підкореного раба, що боїться втрати власного рабовласника. Любов, як формула життя, лягає покривом не тільки на нас обох... А ми... ми самі розриваємо її на дрібні клапти, доказуючи одне одному і всьому світові, що моя любов є більшою і справжньою на противагу твоєї. Поглянь на небо пізньої ночі, яке велике спільне і нескінченне воно для всіх нас, сущих тут. У тремтінні тих далеких зірок, що від початку твого «земного Я» завжди перебувають із тобою, показуючи, що любов є неминуча і не минуша. Кожного разу кохання запалює зірку. кожна зірка запалює нове кохання. Їх безліч. Їх не перелічити.

Так., з віком стаєш сентиментальнішим і вчуваєш дрібніші порухи серця. Можна заспокоюватись, мовляв, ти не черствієш, як інші. І хто скаже тобі, що черствість – це всього лиш непоказна вразливість? Черствяк не може співпереживати іншому? Кожен мудрець виглядає черствяком. Можливо, через те, що розуміє марнотність будь-яких переживань. Мені часто приходило до мислі, як так, що ми все-таки врешті-решт, замирюємося з нашими втратами. То що вже казати про втрати інших, про чужі втрати. Це просто статистика. Вона його покинула... ну й що з того? Кажеш собі і приймаєш позитивну позицію – тепер вона має свободу, тепер вона знайде кращого, того справжнього... А він... Він тепер має чистий спокій. Ти ставиш себе на його місце і бачиш, як це кльово! Тепер можна робити все що заманеться: приходити додому, коли заманеться, вставати у неділю і не тільки, коли заманеться, пити пиво на ніч, їсти часник, пердіти голосно у ліжку під ковдрою і не боятися, що твоє хропіння когось розбудить... Ти можеш відверто озиратись і дивитися на красунь, зупиняючись на тротуарі, при цьому не ховаючись ні від кого, ти можеш... так, ти все тепер можеш! Чорт забирай, кажеш собі, бо ловиш себе на думці, що починаєш тому бовдуру заздрити. Так, все пов'язано. От наприклад, людина докладає неймовірних зусиль, щоб здобути славу і популярність, а потім докладає таких же неймовірних зу-

силь, щоб ховатися від надокучливих репортерів і фанів. Ми прагнемо любові ближнього, а потім не знаємо, як його здихатися! А! А-а-а! Як з цим усім бути? Постійний біг по колу. Ти не хочеш бути чийсь рабом і втікаєш у самотність, де стаєш рабом необмеженої свободи! Парадокс, але це так! Свобода, як найвищий прояв рабства. Бо вона не відпускає тебе і як би ти не намагався її обдурити, все одно вона тримає тебе міцніше за будь-які пута, чи кайдани. Свобода – це та ж сама жінка, така солодка, молоденька, щойно усвідомлена. Як багато нового у ній ти пізнаєш, яка щедра вона на забави, гуляння, завзяття до праці, натхнення до творчості, яка плодovита на дітей – твої твори, а ще вона тобі так багато, безмірно багато обіцяє... і ти віриш, що кращого й годі чекати, шукати, знайти... І ти вдячний їй – свободі, ти оспівуєш її, ти боготвориш її, ти вихваляєшся перед іншими своєю прекрасною свободою, щоб одного дня, прокинувшись ранком, відчути, що ти невільник, найбільший у світі невільник. Тобі, виявляється, так остодрочила ця свобода... Вона увесь час вимагає від тебе відповідальності за власні вчинки. Ти не маєш на кого спихнути невдачі, ні на кого зволікати, ні на кого спертися, ні на кого висваритися за будь-що, що сталося тільки з твоєї вини, ні в кого проконсультуватися, щоб потім звалити на нього все те, що не відбулося, і всі причини, з цим пов'язані, нікого вчитати, висварити, нагрубити, надавати звідюлів... ні на кого навіть образитися! Плюнути ні на кого! Навіть послати нах... нікого! Ось! І ти мерщій починаєш бігти геть від власної свободи. Ти рвеш кігті подалі від неї... «А куди? Куди ми так біжимо?» – запитує раптом ця красива чи просто симпатична дівчина, жіночка, тітонька, просто жєнщина... І ти ховаєшся за нею, тією жєнщиною, як за стовпом, щоб свобода твоя, котра жєнеться за тобою, промчала повз і назавжди дала тобі спокій. Ти ладен життя віддати, щоб тебе не помітила ця ненажєра Свобода. І тут, вона – жєнщина, бере тебе тепленьким, смиренньким, як сонне кошенятко, прикладає до грудей, до шиї, до лона і... Все! Все! Тобі гаплик! Ти по той бік реальності. Ти щасливий! Тепер ти на сьомому небі! Ти тепер захищений. Ти тепер маєш вєщ! Ти тепер маєш жінку. Ти тепер можеш так багато... Ти можеш безперестанку зачаровувати її своєю мудрістю, ти можеш нею вихвалитися перед іншими свободними дурнями, ти можеш, дивувати її своєю щедрістю, ти можеш наряджати її в казна-що і казна-як, ти боготвориш її, ти будуєш їй трон, палац, царство... все! Ти... Ти кидаєш увесь світ їй під ноги, котрі вона так велично, клично, незвично і зично розтуляє, щоб напоїти тебе трунком найрозкішнішого скарбу свого, що за нього ти ладен віддати геть усе до останньої нитки, та що там нитки, до останньої волосини... Ні, ти ладен продати власну душу! І ти продаєш її, ти даруєш її назавжди. І тут...

Тут тобі знову, гаплик! Бо настає той момент... Одного ранку, ти прокидаєшся трохи раніше за жінку і розумієш, що ти попав. Ти невільник, ти найбільший у світі невільник, цього свого скарбу! Ось! І ти мало-помалу, сам того не усвідомлюючи, замислюєш втечу. І хоч сказано нею не раз, що від скарбів її ще ніхто не зміг втекти, ти вперто ставиш собі за мету і маєш за честь розвіяти цей міф! Ти з кожною секундою накопичуєш факти власної неволі. Це, виявляється, так легко. Виявляється, їх так густо багато! Ти просто не в стані полічити всі ці fuck-ти, бо це просто моноліт, це суцільний височезний, широчезний, нескінченно закільцьований мур невольничого каземату, дощенту залитий бетоном обов'язків! А! А-а-а-а!!! Мерщій звідси! Геть! До біса всі ці золотоволосі пута!!! Ти повстаєш, як каменярь, проти сеї щасливої скелі, на якій ти звив орлине гніздо! Ти вдаряєш молотом своєї пробудженої й усвідомленої мужності у ясносйяні золочені кайдани щастя, у креміль переконань, тобі нав'язаних упродовж цього «благополучного сімейного життя,» ти рвеш пута, як Лаокоон гадину, ти викрешуєш іскри – зорі нового світу, твого нового світу, світу вільного від усього, що тебе так міцно тримало, світ цей зветься СВОБОДА! А! А-а-а-а!!!!

Я знову в пастці! Десь поруч реве з гучномовця бовдур – «Я свабоден!!!» Але ти вже знаєш, що це таке – твоя свобода! Ти вже добре все це розумієш, яка ціна твоєї свободи! І тобі залишається одне: ставати осторонь всього цього лабіринту на ім'я життя. І тоді, і тільки тоді ти стаєш мудрішим. А значить, черствішим, егоїстичнішим, замкнутим у своєму розімкненому світі – яйці-райці екзистенціаліста...

ВОНА. Прокидайся! Прокинься, чуєш мене?

ВІН. Ще мить... Ще тільки мить...

ВОНА. Тобі так на цьому зараз залежить?

ВІН. Мгм...

ВОНА. От егоїст! Ну добре, каву мені заварити?

ВІН. Мгм...

ВОНА. Я маю щось тобі сказати...

ВІН. Ти вагітна?

ВОНА. Так... А звідки?.. Ти знаєш?

ВІН. Щойно... приснилося...

Вона. Дитина не від тебе...

ВІН. Це ясно.

ВОНА. Ти так легко про це говориш?

ВІН. Легко? Бо в мене не може бути дітей.

ВОНА. Але... В нас... Можуть?..

ВІН. У нас... Так, мила...

ВОНА. Я кохаю тебе!

ВІН. Я кохаю тебе. Завари мені кави.

Завіса